

των τοσαύτη δὲ εἶναι ἡ δύναμις αὐτῆς ὥστε δύναται νὰ ρυμουλκῆται δαδύληρον σειράν λέμβων ἢ καὶ δαδύληρον πλοῖον. Ὄταν φοβηθῆ βυθίζεται ἐν ἀκαρεῖ μακρᾷ τῶν κέφθαλμων τοῦ ἀνθρώπου. Λέγεται δὲ μένει ἐπὶ τοῦ ὕδατος συνήθως πρὸς ἀνάπαυσιν ἐπὶ τινα λεπτά, ὑπὸ δὲ τοῦ ὕδατος δὲν μένει περισσότερον τῶν 15 ἢ 20 λεπτῶν.

Ὄταν τρώγῃ ἀνοίγει τὰς σπλαιφθεῖς σιαγόνας αὐτῆς καὶ κολυμβᾷ καχέτασα, καταπίνουσα ἀπειραριθμούς ἰχθῆς τοὺς ἀποίοντες συλλαμβάνει διὰ τῶν ὀστέων ἐν τῷ στόματι, ἐν τῷ ὕδατι οὕτω πως στενοχωρούμενον ἐκλύνεται εἰς βόσκας μεγίστους ἐκ τῶν πλευρῶν τοῦ στόματος.

Ἡ θῆρα τῆς φαλαίνης, ὡς τις δύναται νὰ φαντασθῆ δὲν στερεῖται περιπετειῶν καὶ κινδύνων. Ἡ ἀπαρσία ἐκ τῆς πατρίδος ἐπὶ δύο, τρία ἢ τέσσαρα ἔτη εἴτε εἰς τοὺς τροπικούς ἢ τοὺς πόλους, εἶναι διὰ πολλοὺς οὐ μικρὰ στέρησις. Πολλὰ δὲ συχνάκις δυστυχήματα συμβαίνουσιν εἰς τοὺς ἄλιεις τῆς φαλαίνης, διότι πολλάκις αὐτὴ διὰ τῆς κεφαλῆς τῆς ὡς σφύρας κατάρθασε νὰ συντρίψῃ καὶ τὸ ἰσχυρότερον πλοῖον. Ἐὰν ἡ φαλαίνα εἶχε ἱκανὸν λογικὸν ὥστε νὰ ἀναγνωρίσῃ τὴν φοβεράν αὐτῆς δύναμιν ἢ δύνατο ἴσως νὰ ἐκδιώξῃ τοὺς θησαυτάς αὐτῆς ἐκ τοῦ πεδίου. Ἀλλὰ τὸ ἀνθρώπινον λογικὸν κυριεῖται τῶν φαλαίνων.

Η ΓΕΩΡΓΙΑ ΕΝ ΡΩΜΟΥΝΙΑ:

Ἡ ἔκτασις τῆς Ῥωμουνίας, πλὴν τῆς Δοβρουτσᾶς, περιλαμβάνει 90,000,000 στρέμματα. Ἡ χώρα διηρηται εἰς τρεῖς ζῶνας, ἡ πρώτη ἢ ἡ δασώδης ζώνη τῶν Καρπαθίων, ἥτις περιέχει καλὰς βοσκὰς, μέχρι καὶ αὐτῶν τῶν κορυφῶν τῶν ὄρεων, ἐνθα ὁ πληθυσμὸς εἶναι ἀραιός· ἡ δευτέρα, ἡ περιέχουσα βοσκὰς, ἀμπελόνας καὶ ὀπωροφόρους κήπους, καὶ ἡ τρίτη, ἡ πλουσία καὶ τὰς τοῦ Δουναβίου, ἐνθα δημοτικὸν καρποὶ καὶ ἡ κὸλττσα φρονται. Τὰ ἔδαφος τῆς ζώνης ταύτης εἶναι πλουσιώτατον, σχεδὸν ὅμοιον κατὰ τὰς θρεπτικὰς αὐτοῦ ιδιότητας πρὸς τὴν διάσημον μέλαιναν γῆν τῆς Ῥωσίας. Ὀλιγώτερον τοῦ ἡμισέως τῆς ἐκτάσεως ταύτης, εἶναι ὑπὸ καλλιέργειαν, ἢ χρήσιμῃ πρὸς βοσκὴν. Ἐκ τοῦ ἀπομένουτος 15,000,000 στρέμματα, καλύπτονται ὑπὸ δασῶν καὶ περὶ τὰ 30,000,000 εἶναι ἄλλως ἐχρηστούμενα καὶ ἀκατάλληλος πρὸς καλλιέργειαν. Ὁ ποσοστὸς καὶ αἱ δέξιν γὰρ πρὸς ἀποκόμισιν τῶν πληθυσμῶν πᾶσι ἐκ τῶν ὄρεων κατορχαζόμενων Ῥωμάνων ἴσως καθεστῶν πολλὴν περισσότερην γῆν κατὰ ἀνάγκην πρὸς καλλιέργειαν. Αἱ ἐργαστικαὶ ὁμῶς χεῖρες εἶναι ὀλίγαι ἰδίᾳ κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ θερούς, ὁ πληθυσμὸς εἶναι μικρὸς διὰ τὴν χώραν πολλοὶ δὲ γαιωκλήματα εἶχοντες πολὺν μεγάλῃσιν κτήματα ἢ δὲν δύναται νὰ καλλιεργήσων.

Διὰ τοῦ ἀγροτικῆς νόμου περὶ 1864, οἱ δασοὶ ἀπὸ τῆςλευθερωθῆσαν καὶ ἐδόθησαν αὐτοῖς γαίαι ἀφρηθῆσαν

ἀπὸ τῶν πρώην κυρίων των. Περὶ τὸ ἐν τρίτον τῶν γαιῶν εἰλήθη κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον καὶ διενεμήθη εἰς περίπου 600,000 οἰκογενεῖας. Οἱ ἰδιοκτῆται ἀπεζημιώθησαν ὑπὸ τοῦ κράτους, ἀναλαμβάνοντες τὸ χρέος τῶν χωρικῶν καὶ παρῆχωρήσαντες τριάκοντα ἔτων προθεσίαν ἐντός τῆς ὁποίας νὰ τὸ ἀποπληρώσωσιν. Ὁλόκληρος δ' ἀριθμὸς τῶν ἰδιοκτητῶν, περιλαμβανόμενων τῶν χωρικῶν, ἀνέρχεται εἰς 650 χιλιάδας περίπου. Ἡ κατὰ μέσον ἄρον ἔκτασις τῆς ἰδιοκτησίας τῶν χωρικῶν εἶναι ἀπὸ 30 ἕως 45 στρέμματα. Ἡ ἔκτασις τῶν μεγαλύτερων κτημάτων ποικίλλει, παρὸς ὑπάρχουσι δύο ἢ τρία κτήματα ἔχοντα ὑπὲρ τὰ 250,000 στρέμματα ἔκτασιν ἑκάστον· ἄλλα κτήματα ἑκάστω 12,000 ἕως 15,000 στρεμμάτων εἶναι πολλά. Διὰ τῆς δημόσεως τῶν ἐκκλησιαστικῶν κτημάτων, ἅτινα ἴσαν ἐκ τῶν καλλιετέρων ἰδιοκτησιῶν, τὸ κράτος ἀπέκτησεν ἀπέραντον ἰδιοκτησίαν· αὐτὴν βαθυμῆδον πωλεῖ εἰς τοὺς χωρικοὺς ὑπὸ λίαν ἀνέτους ὄρους—τὸ ἐν τρίτον πληρόνεται ἀμέσως, 6 ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν τόκοις καὶ 6 χρεωλύσιον πληρόνεται ἐτησίως ἐπὶ τῶν ἄλλων δύο τρίτων, ὥστε τὸ χρέος ἀποσβέννυται μετὰ δώδεκα ἔτη. Ἡ ἔκτασις ἢ διατελοῦσα ἔτι εἰς χεῖρας τῆς ἐπικρατείας εἶναι περίπου 16,000,000 στρέμματα, ἐξ ὧν 7,000,000 εἶναι καλλιεργήσιμα 4,000,000 δασώδεις γαίαι, καὶ τὸ ὑπόλοιπον εἶναι ἔλη, τέματα κτλ. Ἡ γῆ αὕτη δίδεται εἰς ἐνοικιον ὑπὸ τοῦ κράτους ἀλλ' ὅταν αἱ γαίαι δὲν δύναται νὰ ἐνοικιασθῶσιν καλλιεργοῦνται ἐπὶ λογαριασμῷ τῆς κυβερνήσεως.

Οἱ ἄλλοδαποὶ ἐν τῇ Ῥωμουνίᾳ δὲν εἶχον πρότερον τὴν ἀδειαν νὰ ἀγοράζωσι γαίαι, ἀλλὰ τὸ δικαίωμα τοῦτο ἐδόθη νῦν διὰ συνθήκης εἰς διάφορα εὐρωπαϊκὰ ἔθνη. Τοῖς Ἰουδαίοις ὁμῶς ἔτι καὶ νῦν ἀπαγορεύεται νὰ κατέχωσιν ἰδιοκτησίαν, τὸ σύνταγμα ἀπαγορεύει τὴν εἰς τὴν Ῥωμουνίαν ἀποικίον ξένων φυλῶν, τοῦτο ὁμῶς δὲν ἀποκλείει τὴν ἐγκατάστασιν Ἰταλῶν, Ἰσπανῶν ἢ ἄλλων λατινικῶν φυλῶν.

Ὀλίγοι ἐκ τῶν μεγάλων ἰδιοκτητῶν καλλιεργοῦσι τὰς ἰδίας αὐτῶν γαίαι, πλὴν ἐν Μολδαυίᾳ. Αἱ γαίαι εἴτε ἐνοικιάζονται ἐπὶ βραχεῖα διαστήματα χρόνου, εἴτε ἐργάζονται παρὰ γεωργῶν διακαιουμένων εἰς ἀπάληψιν μέρους τοῦ καρποῦ. Ἐνεκα δὲ τῶν ἀτελῶν μεθόδων τῆς καλλιεργείας, μετὰ πᾶσαν σπόρον ἀσκόπως ρίπτεται, μεγάλως παραμελεῖται ἢ λίπανσις τῶν γαιῶν καὶ ἐπομένως ἡ πρόσοδος εἶναι λίαν μικρά.

ΟΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΙ ΕΡΕΥΝΗΤΕΣ ΕΝ Τῇ ΜΟΛΔΑΥΙΑ
Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΑΙ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΑΥΤΟΥ
 Ἀνεκδοτὸν τι ἀναφέρεται περὶ τοῦ μεγάλου Βασιλεῦσιν, τὸ ὅποσον δεκτικῶς τὴν διάκρισιν μεταξὺ δημοσίου καλῆκτοντος καὶ ἰδιωτικῆς πωλῆς. Κατὰ τὴν προεδρίαν αὐτοῦ, κύριος τις φίλος καὶ σύντροφος τοῦ στρατηγοῦ καθ' ὅλην τὴν ἐπαχέστατον ἀκίνητην εἰς αὐτὸν ὄψω, τὸν ἀφῆκε εἰς ἐπικρατῆ καὶ λίαν σπουδαίαν θέσιν. Ὁ κύριος αὗτος παρεκλήθη εἰς τὴν

τραπέζαν του Βασιγκτάνου ήτο δε χρησιμὸς εἰς τὸν ἄνθρωπον ὅστις ἐπὶ ἑπτὰ ἔτη ἐπορεύθη ὑπὲρ τῶν συμφερόντων τῆς πατρίδος του καὶ ἀνὰ ἀνάγκην εἰς διευθύνειν τῶν κοινῶν. Παντοῦ καὶ πάντοτε ὁ Βασιγκτάνος εἰσώρει τὴν επαναστατικὴν αὐτοῦ συνάδελφον με ὄμμα προδῆλου μεροληψίας καὶ εὐμενείας. Ἦτο εὐχάριστος καὶ εὐπρόσδεκτος σύμπας. Ἀποπαθεὶς διὰ τὴν θέσιν ταύτην εἶχε πλήρη πεποίθησιν περὶ τῆς ἐπιτυχίας αὐτοῦ καὶ οἰφίλοισι του συνέχαιρον αὐτὸς ἐπὶ τῇ προσδοκωμένῃ ἐπιτυχίᾳ. Ὁ ἀντίπαλος τοῦ κυρίου τούτου ἦτο γνωστόν ὅτι ἐχθρικός διέκειτο πρὸς τὴν πολιτικὴν τοῦ Βασιγκτάνου, ἦτο δὲ καὶ εἰς τῶν κορυφαίων ἐν ταῖς τάξεσι τῆς ἀντιπολιτεύσεως. Ἐγένετο ὁμῶς τὴν τύχην νὰ ζητήσῃ τὴν θέσιν τὴν ὁποίαν ὁ φίλος καὶ εὐνοούμενος τοῦ Βασιγκτάνου ἐλάττει. Οὐδὲν εἶχε νὰ φέρῃ ὑπὲρ τῶν ἀξιώσεων αὐτοῦ εἰμὴ μεγάλην ἀκεραιότητα, ἐστρατηγικὰ καὶ πίστιν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ καὶ πᾶν ἄλλο, προσὸν τῷ ὁποίῳ ἡδύνατο γὰρ καταστήσῃ αὐτὸν χρησιμὸν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ κράτους. Ἐκεῖνος εἰσώρει τὴν αἰτήσιν τοῦ ἀνθρώπου τούτου, ὡς ἀνεὶ ἐπίδοτος ἤτο γνωστός ὡς πολιτικὸς ἐχθρὸς τοῦ Βασιγκτάνου, εἶχε ἀντίπαλον ἕνα εὐνοούμενον τοῦ στρατηγοῦ, καὶ ὁμῶς μὲ τόσα φοβερὰ μειονεκτήματα ἐτόλμησε νὰ ζητήσῃ τὴν θέσιν. Ποῖον δὲ ὑπέσχετο τὸ ἀποτέλεσμα; Ὁ ἐχθρὸς τοῦ Βασιγκτάνου διαρίσθη εἰς τὴν θέσιν, καὶ ὁ ὁμοεπίπεδος αὐτοῦ εὐρέθη ἡπατημένος εἰς τὰς προσδοκίας του. Κοινὸς φίλος ὅστις ἔλαβεν ἑνδιαφέρον εἰς τὴν ὑπόθεσιν, ἐτόλμησε νὰ παρατηρήσῃ εἰς τὸν πρόεδρον περὶ τοῦ ἀδίκου διορισμοῦ. «Φίλε μου, εἶπεν ἐκεῖνος τὸν δέχομαι πλήρως ἀγάπης, εἶναι εὐπρόσδεκτος εἰς τὴν οἰκίαν μου, καὶ εἰς τὴν καρδίαν μου ἄλλα μεθ' ὅλας τὰς ἀγαθὰς αὐτοῦ ιδιότητας δὲν εἶναι ἀνθρώπος τῆς ἐργασίας. Ὁ ἀντίπαλος αὐτοῦ μεθ' ὅλην τὴν πρὸς ἐμὲ πολιτικὴν αὐτοῦ ἐχθρότητα, εἶναι ἀνθρώπος τῆς ἐργασίας· τὰ ἰδιαίτερα αἰσθήματά μου οὐδόλως δύνανται νὰ ἐπηρέασωσιν εἰς τὴν περίστασιν ταύτην. Δὲν εἰμαι Γεώργιος Βασιγκτάνου, εἰμαι πρόεδρος τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν» ὡς Γεώργιος Βασιγκτάνου θὰ ἐποιοῦν εἰς τὸν ἄνθρωπον τούτον πᾶσαν περιποίησιν, ἀλλ' ὡς πρόεδρος τῶν Ἠν. Πολιτειῶν οὐδὲν δύναμαι νὰ πράξω».

ΠΤΩΧΕΙΑ ΑΦΙΛΟΚΕΡΑΝΗΣ

Κατὰ τὸν παγερὸν χειμῶνα τοῦ ἔτους 1740, ὁ εὐεργετικὸς Δουξ τοῦ Μονταγού ἐπορεύθη πρῶταν τινὰ ἐν μεταμφίσει, ὡς ἐσθνεύθη, ὅπως διακείνη γενναιοδωρίας εἰς τοὺς πάσχοντας. Κατήλθεν εἰς μίαν τῶν ὑπογείων ἐκείνων κατοικιῶν ἐξ ὧν εἶσι πολλαὶ ἐν Λονδίῳ καὶ πλησιάσας γράϊαν τινὰ ἠρώτησεν— «Ὡς ζῆς εἰς τὰς δυστυχεῖς ταύτας ἡμέρας, θέλεις ἐλεημοσύνην;» — «Ὁχι, ἀπήντησεν; εὐχαριστῶ τὸν Θεόν, δὲν ἔχω ἀνάγκην· ἀλλ' ἂν ἔχῃς τι νὰ δώσης ὑπάρχει ἐν δυστυχῇ πλάσμα εἰς τὸ ἄλλο δῶματιον τὸ ὁποῖον σχεδὸν λιμῶνται».

Ὁ δούξ ἐπεσκέφθη τὸ πτωχὸν ἐκεῖνο πλάσμα, ἐγορήγησε αὐτῷ βοήθειαν καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν γράϊαν εἰπὼν: «Εἶναι ἄλλος ἀπὸ τοὺς γείτονάς σου εἰς ἀνάγκη;» — Ἐκεῖνη εἶπεν: «Ὁ γείτων μου ὅστις κατακτεῖ ἀριστέρᾳ εἶναι πτωχὸς καὶ πολὺ τίμιος». — «Βεβαίως; ἀπήντησεν ὁ δούξ, εἶσαι πολὺ γενναία καὶ ἀφιλοκερδῆς, παρακαλῶ εἰάν δὲν εἶναι προσβολὴ τοῦτο, εἰπέ μοι τὴν ἰδίαν σου κατάστασιν». — «Οὐδὲν ὀφείλω, εἶπεν ἡ γράϊα, καὶ ἔχω καὶ τοιαύτῃ «σελίνα». — «Ἄλλὰ νομίζω μικρὰ τις προσθήκη θὰ ἦτο εὐπρόσδεκτος». — «Ναὶ βέβαια ἀλλὰ νομίζω ἄδικον νὰ λάβω ὅτι ἄλλοι χρειάζονται τῶσον πολὺ πλείοτερον ἐμοῦ». — Ὁ δούξ προσέφερεν αὐτῇ πέντε λίρας καὶ τὴν παρεκάλεσε νὰ τὰς δεχθῇ. Ἡ πτωχὴ γυγὴ κατεπλάγη ἐκ τοῦ δειγμάτος τούτου τῆς γενναιότητος καὶ ἐξέφρασεν ἐγκαρδίως εὐχαριστίας.

Η ΚΕΦΑΛΗ ΤΟΥ ΦΙΛΙΣΤΑΙΟΥ

Εἰς ἐκ τῶν νεανίσκων ἐκείνων οἵτινες ἐνασμενίζονται εἰς θεϊστικὰς ἰδέας, ἐταξείδευεν ἐντὸς λεωφορείου τινος ἐν Λονδίῳ, ἐκεῖ δὲ ἤρχισε νὰ ἐκφράξῃ τὰ αἰσθήματα αὐτοῦ προσπαθῶν νὰ χλευάζῃ τὰς φραγὰς μεταξύ τῶν ἄλλων ἀνέφερε χάριν ἀστεϊότητος τὴν ἱστορίαν τοῦ Δαυὶδ καὶ Γολιάθ, ὑποστηρίζων τὸ ἀδύνατον εἰς ἕνα νεανίαν ὡς ὁ Δαυὶδ νὰ δυνήθῃ νὰ ρίψῃ λίθον μετὰ τῆς δυνάμεως ὥστε νὰ εἰσελάσῃ ἐντὸς τῆς κεφαλῆς τοῦ γιγάντος. Πρὸς τοῦτο ἐζήτησε τὴν γνώμην τῶν συνοδοιπόρων του καὶ ἰδίως σοβαροῦ τινος κυρίου ἐκ τῆς αἰρέσεως τῶν Κουακέρων, ὅστις ἐκάθητο σιωπηλὸς εἰς τὴν γωνίαν τῆς ἀμάξης. «Τρόντι φίλε, ἀπήντησεν ἐκεῖνος, διόλου δὲν τὸ θεωρῶ ἀπίθανον, εἰάν ἡ κεφαλὴ τοῦ φιλισταίου ἦτο τόσον μαλακὴ ὅσον ἡ ἰδική σου».

ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Τῆς πρωίας τὸ ἄστρον ὀπτόταν
Τὰς χρυσὰς του ἀκτίνας σκορπίζει
Καὶ τὸ πᾶν ἐκ τοῦ ὕπνου ἐγείρει
Καὶ στὸ πᾶν ζωὴν νέαν χαρίζει

Ὡ! Θαυμάζω τὴν τόσῃν τοῦ λάμπειν
Τῶν τοσοῦτῳ λαμπρῶν τοῦ ἀκτίνων
Κ' εὐλογῶ τὴν σοφίαν τοῦ Πλάστου
Προσευχὴν εἰς Αὐτὸν ἀποτεῖναι.

Ἡ σκιά τῆς Σελήνης ὀπτόταν
Τῶν ὀρέων νὰ βαίγῃ ἀρχίζει
Καὶ ἐκείνη μ' ἀπαύγασμα λάμπει
Πεδιάδας, βουνὰ χρωματίζει.

Ὡ! καὶ τότε καὶ τότε Θαυμάζω
Καὶ πρὸς τ' ἄνω ὕψων τὴν ψυχὴν
Εὐλογῶ τὴν σοφὴν Ποιητὴν μας
Ἀποτεῖναι σ' Αὐτὸν προσευχὴν I. A. Z.